

Betragtninger, som jeg heller ikke skal forfølge videre, men som jeg ikke kan negte overrasse mig noget. Det er efter min Formening en Bildfarelse — dersom det ærede Medlem ikke vil tage mig Udtrykket ilde op — at særlig Indenrigsministeren skulde kunne kaldes Kommunernes Herre, eller selv om man vilde forstaa det saaledes, at det særlig var Indenrigsministeren, der var den øverste Autoritet over Kommunerne, at det kun var ham, der havde at befale og saa fremdeles. Kommunerne have Selvstyrelse under Statens Tilsyn; hvad det er for en af Statsmagtens Repræsentanter, der i det enkelte Tilfælde skal gjøre Statens overordnede Ret gjældende, beror naturligvis paa Beskaffenheden af det Forhold, hvorom der er Spørgsmaal. Det er fordelt mellem de forskellige Ministerier at varetage de forskellige Hovedafdelinger af Statens Interesser, og det er en Selvfølge, at efterkom der er Spørgsmaal om den ene eller den anden af disse Hovedinteresser, bliver det den ene eller den anden af Regjeringens Repræsentanter, der faar med Kommunerne at gjøre. Det er derfor i sin Orden, at naar der er Tale om Sundhedsvæsenet og Foranstaltninger i denne Retning i Kommunerne; saa er den øverste Myndighed, forsaavidt den overhovedet findes hos Regjeringen, hos Justitsministeren, under hvem Sundhedsvæsenet forterer, og ikke hos Indenrigsministeren, og derfor er det ogsaa naturligt og ikke noget Nyt, der indføres i denne Lov, at naar der er Tale om Brandvæsenet, saa er det Justitsministeren og ikke Indenrigsministeren, som Kommunerne have at gjøre med. Naar det ærede Medlem udtalte, at det forekom ham, at Indenrigsministeren her ved denne Lov havde viist sig noget for passiv, da skal jeg pligtmaassig besyftte min ærede fraværende Kollega mod denne Beskyldning med Tilføiende, at det skulde have gjort mig ondt, om han havde forsøgt at blande sig ind i denne Sag, idet jeg da vilde have set mig i den ubehagelige Nødvendighed, efter at have taget det Hensyn, som man bør, til en Kollegas venffabelige Grundringer, da at lade ham forstaa, at det var en Sag, som ikke vedkom ham, men som forterede under Justitsministeren.

Jeg skal tillade mig at sige nogle Ord til det ærede Medlems subsidiære Forslag til § 1. Det ærede Medlem mener, at det skulde siges i Loven, at Fritagelse for Tjenestpligt i Kjøbstædernes Brandkorps kun skulde finde Sted paa Grund af Legemsfvagthed, og naar Bedkommende erlagde en Kjendelse til Kommunens Kasse efter Vedtagtens nærmere Bestemmelse. Ogsaa her maa jeg gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at Justitsministeren har været mere pui over Kommunernes Frihed end det ærede Medlem. Der er den Forskel mellem det ærede Medlems og Regjeringens Forslag, at det sidste har villet stille Kommunerne friere, end det ærede Medlem vil have dem stillet. Det ærede Medlem vil have slaaet fast i Loven, at der kun skal være to Fri-

tagelsesgrunde, Legemsfvagthed og en Kjendelse, Justitsministeren har aabnet Udgang til at faae Fritagelse paa Grund af en Kjendelses Erleggelse og har ogsaa i næstsidste Stykke af § 1 aabnet Udgang til at faae det tvungne Mandskab byttet med leiet eller lønnet Mandskab; men man har ikke villet paalægge Kommunen den Tvang nødvendigvis at indsette Kjendelsesystemet i sin Vedtægt, man har overladt det til Kommunen, om den vilde gaa den Vej eller ikke, og man har ikke villet indskrænke den til kun at kunne indrømme Fritagelse paa Grund af Legemsfvagthed. Vil man i Loven fastslaa disse Punkter, da kan forsaavidt Justitsministeren ikke have noget Bæsentligt derimod at erindre. Det er som sagt af Hensyn til Kommunerne, at Sagen er stillet noget friere, men jeg skal dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at man, hvis man vil indskrænke Fritagelserne til Saadanne, der have en naturlig Grund i Legemsfeil, vil, tror jeg, i mange Tilfælde blive haard og ubillig. Det ærede Medlem nævnte forskellige Personer, der formentlig naturligen kunde tænkes at gjøre Krav i alt Fald paa at blive fritagne; han nævnte Kommunens Embedsmænd, han nævnte Statens Embedsmænd. Jeg tror, at Alle ville erkjende, at der i alt Fald ere nogle Embeds- og Bestillingsmænd, som det vilde være høist besynderligt at tvinge til at træde frem som Brandkarle, jeg skal f. Ex. nævne Præster og vel tillige Lærere. Men ogsaa naar man gaar til de borgerlige Stillinger, er der Forskjellige, som have et billigt Krav paa at blive fritagne, nemlig Saadanne, med hvis hele Bedrift, hvis hele Forretningskreds det er saa at sige uforenligt at være Medlemmer af Brandkorpsen. Slike Fritagelser findes derfor ogsaa for Kjøbenhavns Bedkommende; jeg skal blot eksempelvis nævne Sernbanernes Betjente. Jeg tror, man vil erkjende, at det ikke lader sig gjøre at paalægge disse en Forpligtelse til at tage aktiv Del i det Korps, hvorom der her er Tale; det er uforenligt med deres Stilling ved Sernbanen. Naar man saa vil trykke sig med at sige, at de kunde kjøbe sig fri ved at betale en Kjendelse, saa vil det let ses, at det i Virkeligheden er en Pengebyrde, man lægger paa disse Folk. Tror man at kunne gjøre dette, ville Kommunerne ikke erkjende disse Billighedshensyn ligeoverfor deres forskellige Medlemmer, staar det Kommunerne frit for at indsette Bestemmelsen i deres Vedtægt. — Det ærede Medlem vil fremdeles have, at kun de skulle være forpligtede til at yde Kjørtler, som holde foruden Heste Bogne til Arbeidskjoertler. Det er Noget, jeg ganske skal henstille; jeg lægger ikke stor Vægt paa, om man vedtager denne Del af Paragrafen i den ene eller den anden Form. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at naar man sierer disse Ord: „til Arbeidskjoertel“ til, da gjør man en Indskrænkning i den Forpligtelse, der nu maa anses